

В умовах зростання дефіциту місцевих бюджетів, а також при нинішньому стані бюджетних та інших відносин, між рівнями влади забезпечити нормальне функціонування комерційних і муніципальних об'єктів інфраструктури з надання соціально значущих послуг можливо лише за рахунок залучення ресурсів усіх акторів ППП на території.

Література:

1. *Варнавский В. Г.* Государственно-частное партнерство: теория и практика / В. Г. Варнавский, А. В. Клименко, В. А. Королев и др. – М. : ИД Гос. ун-та – Высш. шк. экон., 2010. – 287 с.
2. *Вінник О. М.* Корпоративні і партнерські відносини: проблеми правового регулювання / О. М. Вінник. – К. : Ін-т приватного права і підприємництва НАПрН України, 2010. – 161 с.
3. *Грищенко С.* Підготовка та реалізація проектів публічно-приватного партнерства : практич. посіб. для органів місцевої влади та бізнесу / С. Грищенко. – К. : [б. в.], 2011. – 232 с.
4. Закон України про державно-приватне партнерство // ВВР України. – 2010. – № 40. – Ст. 524.
5. *Павлюк К. В.* Сутність і роль державно-приватного партнерства в соціально-економічному розвитку держави / К. В. Павлюк, С. М. Павлюк // Наукові пр. КНТУ. Екон. науки. – 2010. – Вип. 17. – С. 10–19.
6. Розвиток партнерства між місцевою владою та недержавним сектором у сфері надання громадських послуг : монографія / О. В. Берданова, В. М. Вакуленко, М. Д. Василенко та ін. ; за ред. Ю. П. Лебединського. – Ужгород : Патент, 2003. – 192 с.
7. *Хеда С.* Державно-приватне партнерство: світовий досвід і перспективи розвитку в Україні / С. Хеда // Юридична газета. – 2014. – № 31/32 (425/426) – С. 18–22.
8. *Gerrard M. B.* What are public-private partnerships, and how do they differ from privatizations? / M. B. Gerrard // Finance & Development. – 2010. – Vol. 38, № 3. – P. 26–31.

Zaskalkin A. S. Theoretical and Methodological Basis for State-Private Sector Interaction to Accomplish Socially Significant Tasks.

The paper considers the theoretical and methodological framework for cooperation between the state and private sector to address socially important tasks, and provides suggestions for improving the process.

Key words: state, private business, collaboration, privatization, public administration, public-private partnership.

Надійшла до редколегії 11.09.2015 р.

УДК 351

Г. П. Кухарева,

*аспірант кафедри політології та філософії ХарPI НАДУ,
м. Харків*

**НАЛЕЖНЕ УРЯДУВАННЯ
ЯК ШЛЯХ ДО СТАНОВЛЕННЯ ДІЄВОЇ СИСТЕМИ
ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ**

Зроблено аналіз концепції належного урядування, включаючи її основні положення, принципи, цілі, характеристики. Висвітлено переваги концепції, її основні положення, а також недоліки та проблемні питання. Означено основні питання щодо можливого запровадження концепції належного урядування в систему публічного управління України.

Ключові слова: публічне управління, концепції публічного управління, належне урядування, прозорість, підзвітність, участь громадянського суспільства.

Адміністративні системи по всьому світу страждають певними недоліками, у зв'язку з чим постійно здійснюються спроби вдосконалити їхню структуру, організацію, функції та процеси роботи для більш ефективного та дієвого задоволення інтересів громадян. Політичні лідери, науковці та публічні діячі дискутують з приводу знаходження шляхів ефективного управління суспільством. Вони обстоюють різні форми політичних та адміністративних систем і методів управління для врегулювання інтересів громадян у державі. Дискусії втілюють багато інноваційних ідей для зміни старих зразків адміністративної культури та заміни їх сучасною культурою та ідеалами адміністрування, спрямованого на розвиток.

У багатьох країнах, що розвиваються, у тому числі і в Україні, застарілі форми правління довели свою неефективність в умовах сьогодення. Проблеми, наявні в державі, такі як зловживання владою, обман, махінації та розтрата коштів, потребують розв'язання. Задля цього необхідним є здійснення наукових розробок у сфері публічного управління, дослідження міжнародного досвіду управління та пошук шляхів його упровадження у вітчизняну практику. Одним з найактуальніших питань для наукових розробок є дослідження концепцій публічного управління. Питання знаходження оптимального шляху управління суспільством також потребує детального опрацювання, що підкреслює його актуальність.

Концепції публічного урядування взагалі та концепція належного урядування окремо розглядаються в наукових працях таких вітчизняних дослідників як О. Амосов, Н. Гавкалова, К. Козлов, В. Корженко, А. Хашиєва, Л. Новак-Каляєва, В. В. Солових та ін. Також це питання висвітлюється в роботах науковців інших країн (О. Кожемякіна, Д. Красильников, О. Сивинцева, О. Троїцька). Проте упровадження у практичну площину такої концепції публічного управління, як належне урядування (Good Governance) потребує окремого дослідження її компонентів, їхнього комплексного взаємозв'язку.

Метою статті є здійснення аналізу концепції належного урядування, вивчення її основних характеристик, виявлення переваг і недоліків для розгляду питання про запровадження зазначеної концепції в публічне управління України.

Протягом століть світова наука винаходила концепції публічного управління, які б відповідали вимогам часу. Найбільш відомими та розповсюдженими в світі є три концепції публічного управління: класична (бюрократична) модель управління (Old Public Management), новий публічний менеджмент (New Public Management) та належне урядування (Good Governance). Ці три концепції управління поступово змінили одна одну після Другої світової війни [3].

Макс Вебер був родоначальником класичної (бюрократичної) моделі управління (Old Public Management), яку він описував як “ідеальний тип раціональної форми правління, що завдяки принципу праводержавності відзначається високим рівнем прогнозованості для політики і для громадян” [1]. Ця концепція характеризується процедурністю діяльності органів влади та їхніх працівників. Це призводить до застосування надто бюрократичних підходів у відносинах влади з народом і ускладнює спілкування органів влади і населення [3]. Такий науковець, як В. Солових вказує на такі недоліки концепції як закритість адміністративно-бюрократичної системи, низький рівень реагування на швидкі зміни в довіллі, незначний вплив громадськості на діяльність державних установ [8]. Враховуючи це, класична модель є вузькою для застосування в нових умовах.

На вимогу часу з'явилась нова концепція управління – новий публічний менеджмент (New Public Management). В її основу покладено переважно тлумачення

адміністративної діяльності крізь призму приватної економіки [1]. Концепція відзначається упровадженням у діяльність органів влади принципів бізнесу, характеризується зміною організаційних структур влади і ставленням працівників владних структур до громадян як до клієнтів [3]. Це свого часу дозволило підвищити ефективність і результативність розроблення державної політики.

Концепція нового публічного менеджменту виявила себе як ефективна. Як зазначають науковці Д. Красильников, О. Сивинцева та О. Троїцька, упровадження ідей нового публічного менеджменту сприяло “перепрограмуванню” західної системи державного управління, зруйнуванню “закостенілих” бюрократичних структур, перетворенню їх на структури, більш чутливі до економічної кон’юнктури та запитів суспільства, прозорі для громадського контролю, підзвітні політичному керівництву та в цьому сенсі більш ефективні [5]. Водночас, концепцію було піддано критиці, що було пов’язано з запереченням розгляду громадян як клієнтів, неможливістю заміни норми закону ринковою поведінкою, неправильним акцентом прихильників концепції щодо пріоритетів діяльності держави та хибним визначенням джерел проблем у державному управлінні [7]. Також концепція відзначається такими недоліками: другорядність вирішення соціальних проблем, що призводить до підвищення рівня соціальної нерівності та бідності; ерозія ролі держави та державних службовців у суспільних відносинах; акцент на універсальності запропонованих методів замість урахування інституційного контексту кожної країни [5].

Це призвело до появи третьої концепції – належного урядування (Good Governance). Дана концепція відрізняється як від класичного адміністрування, за яким єдиним джерелом політичних рішень є політичне керівництво, так і від нового публічного менеджменту з його акцентом на торговельній угоді, де кожен учасник намагається максимізувати свій прибуток. Натомість, вона здатна більш ефективно задовольняти суспільні потреби та виробляти соціально значущі рішення [9].

За думкою Д. Красильникова, О. Сивинцевої та О. Троїцької, нова концепція не замінює собою попередні управлінські моделі, а включає їх у новий контекст рівноправних партнерських відносин [5].

Концепція характеризується використанням політичної, економічної, адміністративної влади для управління державними ресурсами і справами. Вона включає механізми, процеси та структури, за допомогою яких органи влади, громадяни та соціальні групи координують свої інтереси, використовують права та виконують обов’язки, а також виступають посередниками у вирішенні проблемних питань розвитку суспільства [3].

На сьогодні немає загальноприйнятого перекладу українською мовою назви концепції. Застосовуються такі назви, як “якісне” врядування, “добре” урядування, “належне” урядування, “відповідне” урядування, “справедливе” урядування, “ефективне” урядування. З огляду на необхідність забезпечення державою належного рівня життя громадян, належного рівня надання їм послуг та належного управління державою, на думку автора, сутність і зміст концепції передається поняттям “належне” урядування.

Що ж мається на увазі під поняттям урядування “Governance”? Можна сказати, що тут ідеться за процеси, під час яких рішення приймаються та втілюються (або не втілюються) в життя. Урядування може сприйматись у декількох розуміннях, таких як корпоративне урядування, міжнародне урядування, національне урядування та ін.

У своїх дослідженнях В. Солових відрізняє корпоративне урядування, належне урядування та публічне урядування [8].

Оскільки урядування є процесом прийняття та втілення рішень, його аналіз зосереджується на формальних та неформальних акторах, залучених до цього процесу, а також на формальних та неформальних структурах, що їх було створено для виконання та втілення рішень у життя.

Термін “Good Governance” активно використовується в міжнародній науковій літературі для означення “управлінських процесів, здійснюваних державними установами з метою управління державними справами та державними ресурсами на умовах забезпечення реалізації прав людини” [6]. У сучасному західному сенсі цей термін з’явився не так давно, після ери Холодної війни. Ідеї побудови принципово нової управлінської моделі під терміном “Governance” з’явилися у західній науці у 90-х рр. ХХ ст. При цьому на початковому етапі існування йшлося про певну методологію, що стосувалась засад переходу колишніх колоній або країн з тоталітарними режимами до демократії [4].

У 1993 р. Світовий банк визначив термін Governance як засіб, через який здійснюється реалізація владних повноважень у процесі розпорядження такими ресурсами країни, як політичні, економічні, соціальні, з метою її розвитку. Аналітики банку дійшли висновку, що більшість кризових явищ у країнах є наслідком неефективної системи управління, та запропонували нову концепцію оцінювання управління – Good Governance, що спрямована на здійснення оцінювання позитивності соціальних і економічних показників діяльності держави [4]. Це дало поштовх для розвитку нової концепції управління, почалися розробки і дослідження. Закріплення формування Governance як окремої управлінської моделі сталося після виходу друком у 1997 р. Програми розвитку ООН “Governance” для стійкого розвитку людських ресурсів.

На сьогодні концепція належного урядування не є новою, але є такою, що розвивається. Будучи динамічною концепцією, останнім часом вона набула широкого розповсюдження. Добре урядування означає турботу про добробут суспільства та включає підзвітність, прозорість, участь, відкритість та силу закону. Належне урядування означає менеджмент сталого розвитку, який асоціюється за такими індикаторами (принципами):

1. Участь як наріжний камінь концепції. Передбачається участь як чоловіків, так і жінок. Вона може бути прямою та непрямую – через утворені інституції або представників. Участь повинна бути інформаційно забезпеченою та організованою. Це означає свободу асоціацій та волевиявлення, а також організоване громадянське суспільство. Це вимагає забезпечення сили закону та повного захисту прав людини, особливо меншин. Також це вимагає незалежності судів та органів охорони громадського порядку.

2. Прозорість. Цей принцип означає, що рішення приймаються та втілюються в спосіб, відповідний до встановлених правил та регулювання, а інформація є вільно доступною для тих, на кого можуть вплинути рішення та їхнє запровадження.

3. Чутливість. Належне урядування вимагає щоб інституції та процеси намагались обслуговувати всі зацікавлені сторони в розумні строки та належить до концепції поєднання відповіді та спроможності.

4. Орієнтація на консенсус. У суспільстві діє багато акторів і точок зору. Належне урядування вимагає врахування різних інтересів для досягнення широкого консенсусу в суспільстві, який є найбільшим інтересом. Це також вимагає широкої перспективи щодо дій, необхідних для запровадження й досягнення сталого людського розвитку.

5. Рівність та інклюзивність. Добробут суспільства залежить від твердження, що всі його члени відчувають себе часткою цілого та не почувають себе відлученими від шляху його розвитку. Це вимагає залучення до здійснення державної політики всіх груп суспільства, але особливо – найуразливіших.

6. Ефективність та дієвість. Належне урядування означає, що всі процеси та інституції дають результат, відповідний до потреб суспільства, за найкращого використання ресурсів. Концепція дієвості також охоплює розумне використання природних ресурсів та захист навколишнього природного середовища.

7. Підзвітність. Це є ключова вимога до належного урядування. Не тільки державні інституції, але і приватний сектор та громадські організації повинні бути підзвітними суспільству. Підзвітність розрізняється залежно від рішень та дій на внутрішню та зовнішню до організації або інституції. Узагалі, організація або інституція підзвітна тим, на кого може вплинути рішення чи дія. Підзвітності не може бути досягнуто без прозорості та влади закону.

8. Змагальність. Означає використання конкуренції для досягнення ціни грошей у постачанні послуг. Звичайно послуги, що надаються публічним сектором, є більш коштовними ніж ті, що надаються приватним сектором. Змагальність означає вибір постачальників через відкритий конкурс.

Ці індикатори (принципи) можуть бути об'єднані у декілька груп: легітимація та право голосу (участь і консенсус); стратегічна лінія (стратегічне бачення); результативність (зворотний зв'язок та ефективність); відповідальність (відповідальність та прозорість); справедливість (рівність та сила закону) [5].

Належне урядування характеризується, поміж іншого, передбачуваною, відкритою та свідомою політикою. Це може бути забезпечено прозорою, відповідальною та компетентною адміністрацією, що поважає основні права людини та цінності демократичних інституцій, та ефективною інституційною основою для забезпечення підзвітності та прозорості.

У межах цієї моделі змінюється ставлення до надання державних послуг, отримувачами яких виступають дві зацікавлені сторони: громадянин та користувач. Невід'ємним елементом надання послуг стають інструменти маркетингу, що враховують очікування споживача, та інструменти спільного виробництва послуг державою, бізнесом та суспільством [5].

Передбачається, що належне урядування існує, коли досягаються три мети. По-перше, повинна бути висока якість законів та їхня ефективна імплементація. По-друге – можливість для будь-якого громадянина реалізувати свій людський потенціал. По-третє – ефективна продуктивність та відсутність марнування в будь-якому секторі економіки. У 1992 р. документ Світового банку під назвою “Урядування та розвиток” визначив, що належне урядування виступає центральним для розбудови та становлення середовища, яке прискорює міцний та справедливий розвиток та може бути суттєвим доповненням для зміцнення економічної політики.

Звіт “Про розвиток людства 2002 р., підготовлений Програмою розвитку ООН [9], виділив декілька причин для становлення належного урядування. З точки зору розвитку людства належне урядування тотожне демократичному урядуванню, яке означає:

- повагу до прав та основних свобод людини, даючи громадянам право жити гідно;
- визнання того, що народ може приймати рішення, обов'язкові для врахування;
- визнання існування приватної та публічної сфер життя та прийняття рішень;
- урахування того, що потреби майбутніх поколінь відбиваються в сучасній політиці.

– визнання того, що економічна та соціальна політики мають на меті подолання бідності та врахування людського вибору.

Поміж іншого, належне урядування надає великого значення упровадженню комп'ютеризації урядових процесів і переходу до повністю цифрових операцій. Це пов'язано зі збільшенням кількості інформації в сучасному світі [5].

Згідно із заявами ООН, на сьогодні небагато країн намагались наблизитись до моделі належного урядування. Дослідники серед таких країн виділяють США, Німеччину, Великобританію та країни Бенілюксу [5]. Найбільш успішними у втіленні концепції стали ліберально-демократичні держави Європи та Америки, у яких, на думку Л. Новак-Каляєвої, “державні інститути виробили стандарти управління, що мають відповідати потребам сучасного суспільства та кожного громадянина на засадах дотримання й забезпечення прав людини” [6].

Д. Красильников, О. Сивинцева та О. Троїцька звертають увагу на недоліки концепції, серед яких виділяють: необхідність додаткових часу та ресурсів для забезпечення участі громадян у процесі прийняття та упровадження рішень; можливе незадоволення певних груп населення прийнятими задля загального блага рішеннями; наявність великої кількості технічних аспектів доступу до інформації та забезпечення її відкритості; необхідність забезпечення відповідного інституційного контексту для упровадження концепції, у тому числі й зрілого громадянського суспільства, комерційного сектора, професійного та відповідального бюрократичного апарату. При цьому велика увага при впровадженні концепції має приділятися історичному та культурному контексту розвитку держави та її інститутів [5]. О. Кожемякіна, у свою чергу, наголошує, що існує багато критиків концепції належного урядування, які вбачають у популяризації її методів наміри західних лідерів “збудувати демократію в усьому світі з порушенням культурно-етнічних традицій, норм етики та моралі, при усередненні мислення громадян та пригніченні ідеологічних меншин, що існують, задля створення зони вільної торгівлі та врахування інтересів панівних країн регіону” [2].

Попри недоліки, концепція має багато прихильників. Генеральний секретар ООН Кофі Аннан наголосив, що належне урядування є єдиним найбільш важливим фактором у подоланні бідності та упровадженні розвитку [9]. В. Солових зазначає, що концепція належного урядування є сьогодні “найбільш евристичною моделлю державного управління в умовах розвиненої демократії” [7]. Він вказує, що, на відміну від інших моделей, ця модель природно орієнтована на взаємодію державних і суспільних інститутів у процесі розроблення й реалізації загальних рішень. О. Амосов та Н. Гавкалова зазначають, що належне урядування “відповідає найвищому розвитку соціально-економічної системи, характеризує соціально орієнтоване управління та визначає управління на розвинених демократичних засадах без урахування національної архетипіки” [1]. К. Козлов вказує, що використання в діяльності принципів належного урядування на сьогодні є для органів влади нагальною потребою. Це є шлях до реальної спроможності владних структур забезпечити належне реагування на потреби громадян і до підвищення довіри громадян до органів влади та посадовців [3]. На думку Л. Новак-Каляєвої, належне урядування визначає ідеал, якого важко досягти в повному обсязі, але ж треба цього прагнути [6]. Інші автори, такі як Д. Красильников, О. Сивинцева та О. Троїцька, узагалі вважають, що ідеальну модель публічного управління можна сформувати з елементів двох концепцій – нового публічного менеджменту та належного урядування [5].

На сучасному етапі розвитку Української держави не можна говорити про те, що в нашій державі публічне управління відповідає принципам, закладеним у концепції

належного урядування. Застарілі форми управління перешкоджають розвитку та упровадженню нових тенденцій в управління. О. Амосов і Н. Гавкалова слушно зазначають, що на сьогодні в країні спостерігається існування класичної (бюрократичної) моделі та нового публічного менеджменту. При цьому вони застерігають, що в сучасному українському суспільстві неможливо відмовитись від владної вертикалі, зважаючи на особливості розвитку українського суспільства [1]. На погляд В. Корженка та Л. Хашиєвої, імплементація положень концепції належного урядування в сучасну українську систему публічного управління потребує справжньої революції в мисленні, оскільки необхідно змінювати не лише певні ознаки, а й саму природу управління та розуміти останнє як суттєве соціальне явище [4].

Що означає упровадження концепції належного урядування? На це запитання немає чіткої відповіді. Зрозумілим є те, що необхідно надавати діяльності державних інституцій більшої ефективності, включаючи прозорість, участь, відповідальність, підзвітність та силу закону. Неefективні інституції звичайно завдають найбільшої шкоди бідним та вразливим верствам населення. Є три аспекти визначення інституцій та правил справедливими: участь громадян у правилах та інституціях, які уособлюють суспільство; інклюзивне управління; учасницьке та рівне управління [9].

Упроваджуючи концепцію належного управління в державі, необхідно дотримуватись її основних принципів для вирішення проблем суспільства, створювати збалансований взаємозв'язок “людина-суспільство-держава”, налагоджувати конструктивний діалог громадян з органами влади, долати пасивність громадян щодо участі в державних справах, створювати ефективну виборчу систему, працювати над питаннями прозорості, підзвітності та відкритості інформації. При цьому необхідно визначитись, чи варто йти сліпо за західною моделлю, чи краще застосовувати певні її положення з урахуванням менталітету та культурно-історичних особливостей нашої держави.

Незважаючи на те, що в різних країнах публічне управління має суттєві особливості, існує світова тенденція в універсалізації загальних принципів та підходів у сфері державного управління. Згідно із західною концепцією, належне урядування асоціюється з дієвим та ефективним адмініструванням у демократичній структурі. Це адміністрування, яке є дружнім, турботливим та відповідальним перед громадянами. Належне урядування та управління вимагає ясності щодо відповідальності, доступу до інформації про роботу уряду та використання конкуренції для досягнення ціни грошей у постачанні послуг. Елементи підзвітності, прозорості та змагальності повинно бути відбито в управлінських структурах та процесах. Сутність доброго урядування лежить в цілях управління, його політиці та програмах, у засобах їх виконання, результатах, що досягаються, а найбільше – у загальному сприйнятті людьми якості функціонування його різних агенцій, їхньому ставленню та поведінці відносно публічного, їхній відкритості, чесності, та зобов'язаннях щодо публічних обов'язків. Запровадження елементів концепції у вітчизняну практику публічного управління потребує ретельної підготовки, конструктивного діалогу громадян з органами влади, створення ефективної виборчої системи, забезпечення прозорості, підзвітності та відкритості інформації. При цьому необхідно пам'ятати, що підходи, засади та заходи реалізації кожної з концепцій публічного управління є індивідуальними для окремих країн, водночас маючи універсальні характеристики. Тому вивчення передових практик управління потребує дослідження еволюції публічного управління та вивчення його основних концепцій.

Література:

1. Амосов О. Ю. Моделі публічного адміністрування (архетипова парадигма) / О. Ю. Амосов, Н. Л. Гавкалова // Публічне управління: теорія та практика. Спец. випуск. – 2013. – С. 6–13. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Pubupr_spets.vip_3.pdf.
2. Кожемякина Е. Право на “good governance” как новый элемент гражданских прав в странах переходного периода / Е. Кожемякина. – Режим доступа : <https://rauresearch.wordpress.com/2012/02/13/>.
3. Козлов К. І. Політична модернізація: імплементація принципів Good Governance / К. І. Козлов // Теорія та практика державного управління. – 2010. – № 4. – С. 135–140. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Трду_2010_4_22.pdf.
4. Корженко В. В. Становлення концепції Governance у процесі формування сучасного європейського адміністративного простору / В. В. Корженко, Л. В. Хашиєва // Вісн. Нац. академії держ. упр. при Президентіві України. – 2011. – № 2. – С. 10–19.
5. Красильников Д. Г. Современные западные управленческие модели: синтез New Public Management и Good Governance / Д. Г. Красильников, О. В. Сивинцева, Е. А. Троицкая // Ars Administrandi. – 2014. – № 2. – С. 45–62. – Режим доступа : http://ars-administrandi.com/article/Krasilnikov_Sivinceva_Troickaaya_2014_2.pdf.
6. Новак-Каляєва Л. М. Сучасні тенденції до конвергенції в концепціях державного управління // Вісн. Нац. академії держ. упр. при Президентіві України. – 2013. – № 1. – С. 29–41.
7. Солових В. П. “Good Governance” як одна із сучасних моделей державного управління / В. П. Солових // Науковий вісн. Академії муніцип. упр. Серія “Управління”. – 2010. – № 1. – С. 112–120. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Nvamu_upravl_2010_1_17.pdf.
8. Солових В. П. Становлення та загальна характеристика сучасних моделей державного управління / В. П. Солових // Публічне управління: теорія та практика. – 2014. – № 1. – С. 18–25. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Pubupr_2014_1_5.pdf.
9. Human Development Report 2002: Deeping democracy in a fragmented world // United Nations Development Programme (UNDP). – N.-Y. : Oxford University Press. – 2002. – Available at : http://hdr.undp.org/sites/default/files/reports/263/hdr_2002_en_complete.pdf.

Kukhareva G. P. Good Governance as the way towards development of effective public administration system in Ukraine.

The analysis of Good Governance, including its main aspects, principles, aims, and characteristics, has been made. Advantages, main attributes, as well as disadvantages and problems are discovered. Main questions related to possible implementation of Good Governance in public administration system of Ukraine has been designated.

Key words: public administration, conceptions of public administration, Good Governance, transparency, accountability, civil society participation.

Надійшла до редколегії 03.09.2015 р.

УДК 328-053.6:001.82](477)(045)

Л. С. Савчук,

*аспірант кафедри парламентаризму та політичного менеджменту
НАДУ при Президентіві України, м. Київ*

**МОЛОДІЖНИЙ ПАРЛАМЕНТАРИЗМ:
АНАЛІЗ КЛЮЧОВИХ ДЕФІНІЦІЙ**

Проаналізовано механізми, що сприяють залученню молоді до соціальних процесів через інститути, на які молодь може вплинути, вирішуючи власні проблеми, одночасно долучаючися до демократичних цінностей громадянського суспільства. Розглянуто таке нове для України явище, як молодіжний парламентаризм, та ключові поняття державного управління у сфері молодіжного парламентаризму.

Ключові слова: державна молодіжна політика, молодіжний парламентаризм, молодіжний парламент, молодіжний парламентських рух, державне управління.